

Arrest

nr. 250 610 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2018 wordt verzoekster door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum voor kort verblijf (type C).

Op 6 maart 2019 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als dochter van mevr. Z.Z., van Belgische nationaliteit.

Op 6 maart 2019 beslist de gemachtigde van de burgemeester de aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 10 april 2020 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als dochter van mevr. Z.Z., van Belgische nationaliteit.

Op 24 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 oktober 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.04.2020 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1972

Geboorteplaats Berkane

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar moeder Z., Z. (RR: ...) van Belgische nationaliteit. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- Attesten OCMW Antwerpen dd 19.05.2020 op naam van betrokkene en referentiepersoon, waaruit blijkt dat zij tot op heden geen financiële steun aanvragen.

Bewijs van geen eigendom dd 15.05.2019 waaruit blijkt dat onderzoek in de registers geen enkel eigendom op naam van betrokkene heeft staan in het arrondissement van dit kadaster (Berkane). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het attest deels werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene zelf en deels op basis van een attest dd 15.05.2015 dat niet werd toegevoegd aan het dossier. Het attest kan dus niet als afdoende bewijs van onvermogen worden aangenomen. Bovendien kan de relevantie van het attest niet worden opgemerkt gelet op het feit dat betrokkene reeds op 02.07.2018 het land van herkomst verlaten heeft. Het onvermogen moet worden aangetoond van in het land van herkomst; Attestation administrative N° (...) dd 14.05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen beroep uitoefende voor zij het Rijk verliet.

- Als bewijs van steun worden financiële stortingen voorgelegd van referentiepersoon aan betrokkene, met name 100 euro op 02.12.2019, 02.01.2020, 06.04.2020 en 08.06.2020 (de jaartallen van de stortingen worden afgeleid uit samenlegging van de rekeningafschriften ter staving van de bestaansmiddelen en overeenstemmende afschrijffnummers). Uit de voorgelegde geldopname van 100

euro op 12 12 2019 kan niet blijken dat dit geld voor betrokkene bestemd was. Gelet betrokkene reeds op 02.07.2018 het land van herkomst verliet, kunnen deze bewijzen niet worden aangenomen als bewijs van ten laste zijn van in het land van herkomst. Verder worden ook geldverzendingen via Moneytrans en Mea Finance van derden aan betrokkene voorgelegd voor de periode van 14.07.2014 tot 03.11.2016. Vooreerst kunnen deze stortingen op geen enkele wijze aantonen dat betrokkene ten laste zou (geweest) zijn van referentiepersoon. Wel integendeel, de stortingen zouden hoogstens kunnen aantonen dat zij net als referentiepersoon zelf, ten laste zou geweest zijn van derden. Echter, gelet de onvermogenheid van betrokkene in het land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België niet afdoende werd aangetoond, maakt betrokkene het niet aannemelijk dat zij van enige steun afhankelijk zou zijn geweest om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien. De voorgelegde stortingen kunnen evenzeer voor andere doeleinden overgemaakt zijn.

Uit het dossier blijkt tot slot dat betrokkene nog steeds gehuwd is (cfr. getuigenis echtgenoot/vader van de kinderen dd 13.09.2018, terugkeergesprek dd 13.02.2019. en voorgelegde loonfiches op naam van betrokkene waar zij als burgerlijke staat "gehuwd" staat) Uit de geboorteaktes van de kinderen blijkt dat hun vader/ de echtgenoot van betrokkene timmerman is. Het is dus redelijk te stellen dat, voor zover betrokkene daadwerkelijk onvermogen was van in het land van herkomst, betrokkene ten laste is/was van haar echtgenoot: echtgenoten zijn het immers aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden.

- Voor wat de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft werden er rekeninguittreksels Bpost op naam van referentiepersoon, een afrekeningsbewijs van de maand juni 2019 en brief met maandbedrag pensioen dd 06.12.2018. Uit deze voorgelegde stukken blijkt dat referentiepersoon voor de maand december 2019 een IGO ontving ten bedrage van 1121,72 euro. Verder stelt referentiepersoon een weduwepensioen te ontvangen vanuit Frankrijk, maar er worden geen stukken voorgelegd ter staving hiervan. Voor wat de loonfiches van betrokkene zelf en haar meerderjarige zoon betreffen, Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 240.164 dd 12 12.2017). Er dient op basis van huidige beschikbare gegevens dus vastgesteld te worden dat referentiepersoon niet de financiële draagkracht blijkt te hebben om betrokkene en haar kinderen ten laste te nemen. Referentiepersoon blijkt heden immers niet over bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie Meer nog, referentiepersoon beschikt zelfs niet over de bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een persoon met gezinslast en twee alleenstaanden Op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat het ganse gezin ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel, is niet duidelijk.

Voor wat de voorgelegde stortingen van haar kinderen aan referentiepersoon betreft: hieruit kan eigenlijk enkel worden vastgesteld dat referentiepersoon heden al met rondkomt met de bestaansmiddelen die zij op haar naam ontvangt Zij dient klaarblijkelijk enorm financieel ondersteund te worden door haar kinderen om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien Het is ook niet duidelijk in hoeverre de kinderen bereid zijn tot in der einder dergelijke steun te verlenen aan hun moeder. Voor zover dit dient verondersteld te worden, dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon, en dus ook betrokkene indien ten laste, eerder ten laste is van de derden in plaats van van haar moeder.

Er wordt in huidige beslissing niet dieper ingegaan op de behoeftenanalyse die in dergelijk geval zou moeten worden gemaakt, gelet uit het administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene reeds sinds 13.05.2019 onafgebroken tewerkgesteld is. Zoals eerder aangehaald kan het onvermogen en het ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst niet blijken, en gelet op de tewerkstelling is het eveneens met zekerheid uitgesloten dat betrokkene in België en voorafgaand aan huidige aanvraag ten laste is/was van referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert 25.04.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomiciileerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomiciileerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, met op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er blijkt dat zij zelf geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is en er niet kan blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat/bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan "van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; - Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; - Schending van artikel 42, § 1, lid 2 VW, juncto schending van materiële motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsbeginsel."

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden en dat de referentiepersoon van verzoekster blijkbaar niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en van verzoekster. Alsook wordt de onvermogenheid en tenlasteneming van verzoekster ook betwist.

Terwijl verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40ter Vw.) weldegelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond en stukken heeft bijgebracht om verwerende partij toe te laten een behoorlijke behoefteanalyse door de te voeren op basis van hun gezinsinkomen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Zodat de bestreden beslissing in die zin dan ook volledig niet enkel de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsplicht en de andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

8.-

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure verklaring van inschrijving en procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden zijn voldaan door verzoekster.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen omwille van het niet afdoende aantonen van de bestaansmiddelen, ten laste zijn en onvermogenheid. Verwerende partij betwist echter niet de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen.

9.-

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

10.-

In casu heeft verzoekster, in haar hoedanigheid van dochter van een Belg, haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met de intentie haar moeder te begeleiden of zich bij haar te voegen, dewelke beschikt over de Belgische nationaliteit.

Vermits de leeftijd van verzoekster, heeft zij aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat zij reeds ten laste was en is van haar Belgische moeder.

Artikel 40ter van Vw. luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij haar voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij haar voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij haar voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die haar in staat stelt zijn familielid of familieleden die haar vergezellen of zich bij haar voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het

verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]1”

In casu bepaalt artikel 40ter Vw. echter dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dewelke minstens gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Zodra het inkomen lager ligt dan het in voormeld artikel 40ter Vw. vermelde referentiebedrag, dient verwerende partij in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid Vw. over te gaan tot een behoefteanalyse. Het voormeld artikel 42 Vw. luidt als volgt:

“§ 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.] § 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister. § 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte. § 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Vooreerst wenst verzoekende partij te benadrukken dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verwerende partij op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd.

Aangezien verwerende partij in de bestreden beslissing tot de conclusie is gekomen dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken, quod non, zou zij volgens de bestreden beslissing klaarblijkelijk zijn overgaan tot een behoefteanalyse. Bovendien is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, vermits het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die cfr. artikel 42, §1, tweede lid Vw. duidelijk bij verwerende partij ligt.

Het moge duidelijk zijn dat het inkomen waarop de referentiepersoon uit hoofde van haar pensioen heeft, blijkt immers voldoende toereikend te zijn om zowel voor haarzelf als voor verzoekster te kunnen voorzien in hun bestaansmiddelen. De referentiepersoon heeft een maandelijks pensioenuitkering in België van ongeveer 1.121,72€.

Naast de IGO krijgt de moeder van verzoekster nog steun van haar andere kinderen. Uit de bijgebrachte stukken blijkt klaarduidelijk dat de kinderen van de referentiepersoon hun moeder ook financieel ondersteunen, alsook dat verzoekster en haar meerjarige zoon ook een inkomen hebben.

Als verwerende partij een concrete behoefte-analyse zou hebben gemaakt, dan blijkt er duidelijk dat er maandelijks een gezinsinkomen is van 3.493,79 € en dat de gezinslasten 647,00 € bedragen.

Een individuele analyse van de gezinsinkomsten en uitgaven op basis van de bijgebrachte stukken maakt echter duidelijk dat de referentiepersoon en verzoekster maandelijks ruimschoots voldoende middelen overhouden om ook in de toekomst NIET ten laste te vallen van de Belgische sociale bijstand. Verwerende partij moet niet enkel rekening houden met de IGO. Echter moet deze rekening houden met de maandelijks inkomsten. Indien verwerende partij het gezinsinkomen samen met de vaste kosten neemt dan kan het gezin in het totalitair in basisbehoeften van verzoekster voorzien!

Verwerende partij aanvaardt ten onrechte de IGO van de referentiepersoon niet als bestaansmiddel kan worden beschouwd in de zin van artikel 40ter, §2, alinea 2 Vw.

Art. 40 ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden gelet op het feit dat de wetgever met de wetwijziging van 4 mei 2016 de uitsluitingsgrond "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" heeft laten schrappen. Hierdoor dient de IGO wél in aanmerking te worden genomen krachtens voormeld artikel, hetgeen verweerster dus niet doet.

Artikel 40ter Vw. sluit alleen de middelen uit verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering als bestaansmiddelen voor gezinshereniging. De IGO, als zijnde een middel dat wordt verkregen uit een aanvullend bijstandstelsel wordt dus niet langer uitgesloten.

Bovendien blijkt uit de OCMW-wet van 8 juli 1976 duidelijk dat de IGO geen financiële maatschappelijke dienstverlening is. De IGO wordt uitgekeerd door de Federale Pensioendienst en wordt door een aparte wet geregeld (Wet 22 maart 2001).

Eveneens blijkt er duidelijk uit de recente rechtspraak van uw Raad dat de IGO wel degelijk in aanmerking komt als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 21 februari 2020, nrs. 232.987 en 232.988).

Verwerende partij diende dus rekening te houden met de IGO als bestaansmiddel waardoor haar motief niet juist is, minstens liet zij na afdoende te motiveren waarom zij in voorliggend geval geen rekening heeft gehouden met de IGO.

In casu, heeft verwerende partij op een onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing genomen. De motivering in deze beslissing is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig en stemt bovendien geenszins overeen met de werkelijke feiten.

Ook houdt verwerende partij geen rekening met de andere bestaansmiddelen en feitelijke elementen die invloed kunnen hebben op de behoefteanalyse van de referentiepersoon en haar familieleden.

Hierdoor schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht als zorgvuldigheidsbeginsel en schendt verwerende partij hiermee artikel 40ter en 42, §1, tweede lid Vw.

Dat dit middel gegrond en ernstig is.

11.-

Ook de Raad van State stelde in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen' alvast onverbloemd: "zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie." (RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 8, in fine).

De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vind steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien." (RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)"

In casu is het duidelijk dat verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, heeft doorgevoerd (waarbij verweerder alsdan immers zou hebben vastgesteld dat verzoekster en haar Belgische moeder niet ten laste vallen van de openbare overheden en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden!

12.-

Verzoekster heeft bij haar aanvraag tot gezinshereniging haar arbeidsovereenkomst en verschillende loonbrieven bijgebracht, waaruit blijkt dat verzoekster eveneens beschikt over volwaardige inkomsten uit officiële tewerkstelling, waar verwerende partij absoluut geen rekening mee heeft gehouden.

Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover zij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Onterecht wordt door verwerende partij gesteld dat enkel de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.

Immers, in werkelijkheid draagt verzoekster eveneens bij in de lasten van het gezin, waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geenszins afdoende en correct gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het art. 40ter Vw.

Dat, nu verzoekster te Antwerpen samenwoont met haar Belgische moeder en zij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

In de vaste rechtspraak van de Raad van State staat dat de bestaansmiddelen bij gezinshereniging niet noodzakelijk afkomstig hoeven te zijn van de gezinshereniger zelf, maar ook afkomstig mogen zijn van andere personen. Hierdoor schendt verwerende partij artikel 40ter, tweede lid Verblijfswet (RvS nr. 240.164 van 12 december 2017; RvS nr. 230.955 van 23 april 2015 en RvS nr. 232.612 van 20 oktober 2015).

Bovendien blijkt er duidelijk dat in de arresten van Uw Raad het inkomen van verzoekster, waarover de referentiepersoon 'beschikt', ook in rekening moet worden gebracht. (RvV nr. 185 860, 25 april 2017; RvV nr. 161.476, 5 februari 2016).

Volgens artikel 40ter, tweede lid Vw. dient de referentiepersoon te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de vaste rechtspraak van de RvV blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term "beschikken" uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoekster en haar meerderjarige zoon, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. (RvV nr. 163 345 dd. 1 maart 2016).

Dit artikel stelt NIET dat er enkel rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, maar wel waarover de referentiepersoon "beschikt".

Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als: "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als: "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner."

Het begrip "beschikken" heeft hier dezelfde betekenis als in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Omwille van het feit dat verzoekster en referentiepersoon samenwonen beschikt mevrouw Z. zowel over haar eigen inkomen als het inkomen van verzoekster.

Verwerende partij dient bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rekening te houden met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden.

Dit middel is dan ook ernstig.

13.-

Verder stelt verwerende partij in haar bestreden beslissing volledig ten onrechte het volgende:

"Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er blijkt dat zij zelf geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is en er niet kan blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat/bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

Verzoekster meent dat de door haar ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken.

Verzoekende partij heeft alle gevraagde stukken om haar onvermogenheid, ten laste zijn en afhankelijkheid aan te tonen bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, alsook bijkomende stortingen van de kinderen van de referentiepersoon.

Luidens artikel 40ter §1 van de Vreemdelingenwet:

" (...) § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. (...)"

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Krachtens artikel 40bis §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

" (...) § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)"

Het 'ten laste zijn' mag op alle mogelijke manieren bewezen worden en is een feitenkwestie. (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het begrip "ten laste", zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst OF het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger".

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoekster enkel dient aan te tonen dat zij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een "ten laste zijn".

Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3, §3 juncto 40bis § 2 van de vreemdelingenwet. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld "dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (eigen markering, punt 42).

In casu wordt het begrip "ten laste zijn" door verwerende partij beperkend geïnterpreteerd. Dat het "ten laste zijn" een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoekende partij heeft bij haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 10.04.2020 ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het dossier, waarbij zij het bewijs van onvermogen, "ten hunnen laste zijn" is van haar moeder heeft geleverd, eveneens het bewijs dat zij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund.

Verzoekster voldoet aan alle vereiste voorwaarden van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

De verwerende partij hield geen rekening met de bijkomende stukken die werden bijgebracht bij haar aanvraag. Verzoekster kan uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier afleiden waarom haar aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd.

Waarom verwerende partij geen rekening heeft willen houden met de stavingstukken, dewelke werden overgemaakt, is voor verzoekster een raadsel.

Wanneer de voorgelegde stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Verzoekster bewijst dat zij effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon. De verwerende partij gaat met dit motief echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing:

"Als bewijs van steun worden financiële stortingen voorgelegd van referentiepersoon aan betrokkene, met name 100 euro op 02.01.2019, 02.01.2020, 06.04.2020 en 08.06.2020 (de jaartallen van de stortingen worden afgeleid uit samenlegging van de rekeningafschriften ter staving van de bestaansmiddelen en overeenstemmende afschrijffnummers). Uit de voorgelegde geldopname van 100 euro op 12.12.2019 kan niet blijken dat dit geld voor betrokkene bestemd was. Gelet betrokkene reeds

op 02.07.2018 het land van herkomst verliet, kunnen deze bewijzen niet worden aangenomen als bewijs van ten laste zijn van in het land van herkomst. Verder worden ook geldverzendingen via Moneytrans en Mea Finance van derden aan betrokkene voorgelegd voor de periode van 14.07.2014 tot 03.11.2016. Vooreerst kunnen deze stortingen op geen enkele wijze aantonen dat betrokkene ten laste zou (geweest) zijn van referentiepersoon. Wel integendeel, de stortingen zouden hoogstens kunnen aantonen dat zij net als referentiepersoon zelf, ten laste zou geweest zijn van derden. Echter, gelet de onvermogensdheid van betrokkene in het land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België niet afdoende werd aangetoond, maakt betrokkene het niet aannemelijk dat zij van enige steun afhankelijk zou zijn geweest om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien. De voorgelegde stortingen kunnen evenzeer voor andere doeleinden overgemaakt zijn.”

Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

Verwerende partij moet de voorgelegde stukken in zijn geheel bekijken, dan zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster in het verleden wel financieel ondersteund werd.

Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere bijkomende officiële documenten uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten om haar onvermogen te staven.

Mevrouw S. A. legde een attest van het Marokkaanse kadaster voor dd. 15.05.2019, waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendom heeft in het land van herkomst. Alsook legt verzoekster een administratief attest voor, waaruit blijkt dat mevrouw A. geen beroep uitoefende in het land van herkomst.

Ook hier moet opnieuw worden benadrukt dat verwerende partij de voorgelegde documenten in zijn geheel moet bekijken. Verzoekster heeft niet 'louter' met dit attest willen aantonen dat zij onvermogensd is in haar land van herkomst, maar met het geheel aan voorgelegde documenten.

Indien verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Marokkaanse overheid in het betrokken attest werden vastgesteld, kwam het conform §2 van artikel 28 WIPR aan verwerende partij toe het tegenbewijs te leveren, quod non.

Artikel 28, §2 van de WIPR luidt als volgt:

“(.) § 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht. (...)”

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing geen enkele indicatie van welke andere documenten zij verwacht om aan te tonen dat verzoekster over geen enkele inkomsten beschikt in Marokko. Het is voor verzoekster onmogelijk om aan te tonen dat zij geen andere inkomsten heeft. Het attest moet dan ook aanvaard worden, minstens als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kan het attest worden aanvaard als bewijs van onvermogensdheid.

Verder toert de verwerende partij in haar bestreden beslissing een wit konijn uit haar hoed door het volgende te stellen:

“Uit het dossier blijkt tot slot dat betrokkene nog steeds gehuwd is (cfr. getuigenis echtgenoot/vader van de kinderen dd 13.09.2018, terugkeergesprek dd 13.02.2019, en voorgelegde loonfiches op naam van betrokkene waar zij als burgerlijke staat “gehuwd” staat) Uit de geboorteaktes van de kinderen blijkt dat hun vader/ de echtgenoot van betrokkene timmerman is. Het is dus redelijk te stellen dat, voor zover betrokkene daadwerkelijk onvermogensd was van in het land van herkomst, betrokkene ten laste is/was van haar echtgenoot: echtgenoten zijn het immers aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden.” Verzoekster betwist niet dat zij thans nog steeds gehuwd is, toch leeft zij al jaren feitelijk gescheiden van haar echtgenoot. Het is bovendien kennelijk onredelijk te stellen dat de vader van de kinderen een timmerman zou zijn. Dat het beroep van de vader van de kinderen wordt vermeld in de geboorteaktes van de kinderen betekent geenszins dat hij het beroep thans uitoefent, zelfs integendeel.

Verzoekster en haar kinderen worden jaren lang onderhouden door de referentiepersoon. Ook al zou de vader van de kinderen die nog steeds in het land van herkomst woont en al jaren geen contact heeft met zijn kinderen en zijn vrouw, waarmee hij feitelijk gescheiden leeft, dan nog doet dit geen afbreuk aan het criterium de onvermogensdheid van verzoekster.

Uit de voorgelegde stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster bijkomende stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de tenlasteneming en haar onvermogensdheid in het land van herkomst. Wanneer verwerende partij beweert dat volgens de stukken niet blijkt verzoekende partij reeds ten laste was van de burger van de unie in het land van herkomst, heeft zij enerzijds nagelaten dit te motiveren en anderzijds nagelaten rekening te houden met ALLE STUKKEN.

Kortom, in casu werd de aanvraag van verzoekster niet grondig onderzocht én werd de beslissing onzorgvuldig genomen en gebrekkig gemotiveerd.

14.-

Verzoekster roept eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat zij ten laste is van haar moeder. Ter staving van haar aanvraag, heeft zij verscheidene officiële documenten voorgelegd die haar onvermogen en behoefte bewijzen.

Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon mevrouw S. A. ten laste heeft, zowel in land van herkomst als in België.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoekster aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar moeder.

Kortom, verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om haar aanvraag te weigeren.

15.-

Dat verwerende partij geenszins op een afdoende wijze in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinskomsten van de referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van Verzoeksters persoonlijke tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden.

Bijgevolg concludeerde de verwerende partij op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekster om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen! Door in de bestreden beslissing met verwijzing naar de inhoud van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te benadrukken dat het de “Belgische referentiepersoon” is die dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat deze Belgische referentiepersoon hiertoe over eigen inkomsten dient te beschikken en dat deze in geen enkel geval kan beschikken over het inkomen dat diens partner, met wie zij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert.

Dat er dan ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout, een schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Minstens zijn de opgegeven redenen van verwerende partij onvoldoende opdat verzoekster zou kunnen begrijpen waarom de documenten niet volstaan en welke andere documenten dan van haar verwacht zouden worden.

Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden.

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is

17.-

Verwerende partij heeft nagelaten na te gaan of het inkomen van de referentiepersoon volstaat om te voorzien in haar eigen behoefte, ongeacht of dit inkomen de minimumgrens van 120 % van het leefloon al dan niet overtreft. De waarde van 120 % van het leefloon, zijnde de strikte minimumbedrag die door

verwerende partij wordt gehanteerd, betreft slechts een referentiebedrag (zie vaste rechtspraak RvV en RvS 19 december 2013, nr. 225.915 en het arrest van HvJ Chakroun dd. 4 maart 2010).

Kortom, verzoekster kan enkel en alleen maar vaststellen dat verwerende partij tekort is geschoten in zijn verplichting om alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen door verzoekster.

Meer nog, het inkomen van de referentiepersoon wordt uitsluitend besteed in haar eigen behoefte aangezien verzoekster, alsook haar meerderjarige zoon, over eigen volwaardige inkomsten beschikken vanuit officiële tewerkstelling, om in hun eigen basisbehoeften te voorzien zonder beroep te doen op de sociale bijstand.

Geen enkele OCMW in België gaat het gezin financieel ondersteunen met het gezinsinkomen die zij nu beschikken!

Dit eerste en enig middel is dan ook gegrond.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. In de beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief onvermogen te zijn en financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoekster kan bezwaarlijk stellen dat ze uit de bestreden beslissing “*op geen enkele manier*” kan afleiden waarom de door haar bijgebrachte stukken inzake haar onvermogenheid en ten laste zijn niet werden aanvaard. Evenmin kan ze dienstig betogen dat de verwerende partij niet is ingegaan op de concrete stukken die ze heeft overgelegd of deze negeert, minstens laat ze na te verduidelijken over welke stukken het gaat. Het is niet omdat de verwerende partij de neergelegde stukken na een beoordeling niet weerhoudt, dat ze die stukken negeert of daarover niet motiveert.

De inhoud van de bestreden beslissing laat de verzoekster bijgevolg toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de bewoordingen van het middel blijkt ook dat de verzoekster de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent en dat zij zich tegen deze beslissing heeft kunnen verdedigen. Of de wetbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie – Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist.

Op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”.

Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, zal zij derhalve het bewijs moeten leveren van het *“ten laste zijn”* van haar Belgische moeder om een verblijfskaart te kunnen verkrijgen.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze van oordeel is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de voorwaarde van *“ten laste zijn”*, *“beperkend”* interpreteert. De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin werd geoordeeld als volgt:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.”

De bestreden beslissing stelt dus terecht: *“Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”*

Het is dus cruciaal dat verzoekster bewijsstukken overmaakt waaruit blijkt dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische moeder. Dit houdt in dat ze niet alleen aantoonde dat ze onvermogen was in het land van herkomst maar ook dat ze financiële of materiële ondersteuning genoot van haar Belgische moeder.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de bewijsstukken die verzoekster heeft overgemaakt om aan te tonen dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van haar moeder het volgende gemotiveerd:

“Bewijs van geen eigendom dd 15.05.2019 waaruit blijkt dat onderzoek in de registers geen enkel eigendom op naam van betrokkene heeft staan in het arrondissement van dit kadaster (Berkane). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het attest deels werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene zelf en deels op basis van een attest dd 15.05 2015 dat niet werd toegevoegd aan het dossier. Het attest kan dus niet als afdoende bewijs van onvermogen worden aangenomen. Bovendien kan de relevantie van het attest niet worden opgemerkt gelet betrokkene reeds op 02.07.2018 het land van herkomst verlaten heeft. Het onvermogen moet worden aangetoond van in het land van herkomst; Attestation administrative N° (...) dd 14 05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen beroep uitoefende voor zij het Rijk verliet.

- Als bewijs van steun worden financiële stortingen voorgelegd van referentiepersoon aan betrokkene, met name 100 euro op 02 12 2019, 02.01.2020, 06.04 2020 en 08.06 2020 (de jaartallen van de stortingen worden afgeleid uit samenlegging van de rekeningafschriften ter staving van de bestaansmiddelen en overeenstemmende afschrijffnummers). Uit de voorgelegde geldopname van 100 euro op 12 12 2019 kan niet blijken dat dit geld voor betrokkene bestemd was. Gelet betrokkene reeds op 02.07 2018 het land van herkomst verliet, kunnen deze bewijzen niet worden aangenomen als bewijs van ten laste zijn van in het land van herkomst. Verder worden ook geldverzendingen via Moneytrans en Mea Finance van derden aan betrokkene voorgelegd voor de periode van 14.07.2014 tot 03.11.2016. Vooreerst kunnen deze stortingen op geen enkele wijze aantonen dat betrokkene ten laste zou (geweest) zijn van referentiepersoon. Wel integendeel, de stortingen zouden hoogstens kunnen aantonen dat zij net als referentiepersoon zelf, ten laste zou geweest zijn van derden. Echter, gelet de onvermogenheid van betrokkene in het land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België niet afdoende werd aangetoond, maakt betrokkene het niet aannemelijk dat zij van enige steun afhankelijk zou zijn geweest om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien. De voorgelegde stortingen kunnen evenzeer voor andere doeleinden overgemaakt zijn.”

Verzoekster brengt tegen deze beoordeling niets wezenlijks in. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij de officiële documenten en geldstortingen negeert of foutief interpreteert. Ze verwijst in dat verband naar het attest van het Marokkaanse kadaster waaruit blijkt dat zij geen eigendom heeft in het land van herkomst en een administratief attest waaruit blijkt dat zij geen beroep uitoefende in het land van herkomst. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat het bewijs van geen eigendom niet volstaat omdat het deels werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoekster zelf en deels op basis van een attest van 15 mei 2015 dat niet werd toegevoegd aan het dossier. Verzoekster brengt hier niets tegen in. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat wel degelijk rekening werd gehouden met het administratief attest dat zij geen beroep uitoefende in het land van herkomst. Maar ook hier gaat verzoekster geheel voorbij aan de beoordeling van de door verzoekster voorgelegde geldstortingen waaruit blijkt dat het geld niet bestemd was voor verzoekster en/of dat zij reeds het land van herkomst had verlaten. De geldverzendingen van derden aan verzoekster tonen evenmin aan dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeksters overtuiging dat ze aan de hand van de verschillende stukken heeft aangetoond dat ze reeds ten laste was van haar Belgische moeder in het land van herkomst kan de beoordeling door de verwerende partij niet aan het wankelen brengen.

De Raad ziet ook niet in hoe haar betoog dat zij in het land van herkomst niet ten laste was van haar echtgenoot van wie zij al jaren gescheiden leeft en betwist dat hij het beroep van timmerman uitoefent, kan aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. Zij betwist overigens niet dat zij nog steeds gehuwd is. De verwerende partij oordeelt niet kennelijk onredelijk dat, voor zover verzoekster daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst, zij ten laste was van haar echtgenoot aangezien echtgenoten het aan elkaar verplicht zijn om elkaar te onderhouden.

Ook door in de verf te zetten dat ze alle gevraagde stukken om haar onvermogenheid, ten laste zijn en afhankelijkheid aan te tonen heeft bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, loonfiches van haar zelf en haar meerderjarige zoon en stortingen van haar kinderen aan de referentiepersoon, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat ze wel degelijk stukken heeft bijgebracht die aantonen dat ze ten laste was van haar Belgische moeder in het land van herkomst of dat de verwerende partij de stukken over de geldstortingen foutief heeft geïnterpreteerd. Uit de attesten die moeten aantonen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en dat ze daar niet beschikte over inkomsten, kan ook niet *ipso facto* worden afgeleid dat ze in het land van

herkomst financieel afhankelijk was van haar Belgische moeder, te meer nu zij niet betwist gehuwd te zijn en ook al is verzoekster overtuigd van het tegendeel.

Verzoekster benadrukt dat het “ten laste zijn” op alle mogelijke manieren mag worden bewezen en dat het een feitenkwestie is, maar dit wordt nergens ontkend door de verwerende partij. De vaststelling dat het attest van geen eigendom deels op eigen verklaring is opgesteld en deels op een attest van 15 mei 2019 dat niet werd gevoegd aan het dossier, blijft overeind nu verzoekster niets *in concreto* aanbrengt dat dit onderuit kan halen. Ook tegen de vaststelling dat de geldstorting niet bestemd waren voor verzoekster, of dat zij reeds het land van herkomst had verlaten, of dat deze niet afkomstig waren van de referentiepersoon, brengt verzoekster niets in dat de motivering kan weerleggen. De Raad beklemtoint dat verzoekster nergens *in concreto* aantoont dat ze afhankelijk was van haar moeder toen ze nog in het land van herkomst verbleef. Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren en rekening te houden met alle stukken, laat zij na te verduidelijken met welke stukken de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging op 10 april 2020 en reeds in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, volstaat om te concluderen dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen als descendent van een Belgische onderdaan.

Waar verzoekster erop wijst dat de verwerende partij een behoefteanalyse diende uit te voeren, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst omdat verzoekster niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn en ten laste van de referentiepersoon in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en verzoekster bevestigt dit overigens zelf, dat zij reeds sinds 13 mei 2019 tewerkgesteld is en over een volwaardig inkomen beschikt via een officiële tewerkstelling waardoor eveneens met zekerheid wordt uitgesloten dat verzoekster in België en voorafgaand aan de huidige aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster is aldus in staat zelf in haar levensonderhoud te kunnen voorzien en kan niet dienstig voorhouden dat zij daadwerkelijk ten laste of afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoekster betoogt dat rekening dient te worden gehouden met haar inkomen uit de tewerkstelling bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zij evenmin kan worden gevolgd. Verzoekster die op 10 april 2020 om gezinshereniging met haar Belgische moeder heeft verzocht dient in het kader van deze aanvraag wel degelijk aan te tonen dat de Belg beschikt over toereikende bestaansmiddelen om te voorzien in de kosten van levensonderhoud van verzoekster, die zich bij haar wil voegen. Het gaat dan ook niet op om te verwijzen naar haar eigen inkomsten uit tewerkstelling en zij kan ook om die reden niet worden bijgetreden in haar betoog dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd.

Verzoeksters kritiek op de andere vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon alsook het gebrek aan behoefteanalyse kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het heeft immers betrekking op de in de artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1° en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet neergelegde voorwaarden dat de referentiepersoon moet beschikken over toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en dat als deze niet toereikend zijn, de verwerende partij een behoefteanalyse moet maken. Verzoekster voldoet evenwel niet aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet neergelegde voorwaarde van “ten laste zijn” van de ascendent, wat zoals reeds gezegd volstaat om te concluderen dat zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen als descendent van een Belgische onderdaan.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Er werd evenmin aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen uit het voorliggende dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoekster verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN